

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τ 7 3-12-2012

Ξεχωριστά παιδιά

«Η Σχολή Παιδιών με Ειδικές Ανάγκες, οργανώνει το πρώτο σαββατοκύριακο της άνοιξης αθλητική ημερίδα για τους μαθητές της σχολής και άλλων ανάλογων ιδρυμάτων.»

Αυτή ήταν η ειδηση, όπως εμφανιζόταν στο άρθρο.

Αυτό που ακολουθεί είναι το χρονικό των συμβάντων.

Όλοι οι εγγεγραμμένοι είχαν σύνδρομο Ντάουν. Κάθε μαθητής συμμετείχε τουλάχιστον σε ένα αγώνισμα, και πολλοί από αυτούς σε παραπάνω από ένα.

Το τέλος του απογεύματος ήταν προγραμματισμένο στο κεντρικό γήπεδο της σχολής όπου μπροστά στους γονείς και τους καλεσμένους, θα διεξαγόταν ο αγώνας των εκατό μέτρων.

Στον αγώνα συμμετείχαν δέκα δρομείς ηλικίας μεταξύ οκτώ και δώδεκα χρονών. Ο καθηγητής Φυσικής αγωγής τους είχε συγκεντρώσει λίγα λεπτά πριν, και με το σωστό εκπαιδευτικό πνεύμα τους είχε πει:

«Παιδιά, παρόλο που πρόκειται για αγώνα, το σημαντικό είναι ο καθένας από εσάς να δώσει τον καλύτερό του εαυτό. Δεν έχει σημασία ποιος θα κερδίσει τελικά την κούρσα, αυτό που πραγματικά είναι σημαντικό είναι όλοι να φτάσετε στο στόχο. Καταλάβετε;»

«Μάλιστα κύριε» απάντησαν τα παιδιά με μια φωνή.

Με πολύ ενθουσιασμό και υπό τις ζητωκραυγές των συγγενών, των φίλων και των δασκάλων, οι δρομείς στήθηκαν στην εκκίνηση. Μετά το κλασικό: «Λάβετε θέσεις ... έτοιμοι ...» ο καθηγητής της γυμναστικής πυροβόλησε στον ουρανό.

Τα δέκα παιδιά άρχισαν να τρέχουν και, από τα πρώτα μέτρα, δύο ξεχώρισαν από τα υπόλοιπα κι άρχισαν να προπορεύονται. Ξαφνικά, ένα κοριτσάκι που έτρεχε στην προτελευταία θέση σκόνταψε κι έπεσε.

Το γδάρισμα στα γόνατα του ήταν λιγότερο από το ξάφνιασμα, αλλά το κοριτσάκι έκλαιγε και για τους δύο λόγους.

Το αγοράκι που ερχόταν τελευταίο σταμάτησε για να τη βοηθήσει, γονάτισε δίπλα της και φίλησε τα πονεμένα της γόνατα. Το κοινό σηκώθηκε όρθιο. Όταν είδαν πως δεν είχε συμβεί τίποτα το σοβαρό, όλοι ηρέμησαν. Ωστόσο, όλα τα υπόλοιπα παιδιά γύρισαν να κοιτάξουν πίσω και μόλις είδαν τους συντρόφους τους, έκαναν μεταβολή. Όταν μαζεύτηκαν, παρηγόρησαν το κοριτσάκι που άλλαξε το κλάμα του με ένα χαμόγελο και όλα μαζί πήραν την εξής απόφαση: ο δάσκαλός τους τους είχε πει πως το σημαντικό δεν είναι ποιος θα έφτανε πρώτος ... Όταν όλα μαζί σήκωσαν στον αέρα τη σύντροφό τους που είχε πέσει και, μεταφέροντας την

στα χέρια, έκοψαν το νήμα του τερματισμού. Όλα μαζί.

ΧΟΡΧΕ ΜΠΟΥΚΑΪ, 2008, ΒΑΣΙΣΟΥ ΠΑΝΩ ΜΟΥ, ΟΡΕΡΑ, Σ. 296-298

**ΠΟΣΕΣ ΤΕΤΟΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ;
ΠΟΣΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΕΧΕΤΕ ΔΕΙ ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ ;
ΠΟΣΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΕ
ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΒΑΛΑΤΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΑ ΣΑΣ;
ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ; ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ;**

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

... επρόκειτο για ένα μικρό χωριό όπου ζει ένα ήσυχο τέρας, εδώ και τόσα χρόνια που κανείς δεν το θυμάται.

Μια ωραία μέρα όμως, περνάει από κει ένα φορτηγό φορτωμένο τούβλα, και ένα τούβλο πέφτει στο δρόμο.

Ένας χωρικός το μαζεύει κι αποφασίζει να πάει να το πετάξει στο τέρας πείθει χωρίς μεγάλη δυσκολία τους άλλους κατοίκους να έρθουν μαζί του.

Ο δήμαρχος τίθεται επικεφαλής της κίνησης κι όλοι πηγαίνουν προς τη σπηλιά του τέρατος. Ψυχολογία της μάζας, ανοησία, αποδιοπομπαίος τράγος, μικροψυχία, φόβος απώλειας της εξουσίας ...

Τελικά το τέρας φοβίζει τόσο πολύ τους επίδοξους εισβολείς, παρόλο που τους υποδέχεται με ευγένεια, αλλά με μια γλώσσα ακατανόητη, που εκείνοι, αφήνουν τα τούβλα τους χάμω και το βάζουν στα πόδια, επιτρέποντας έτσι στον «ήρωα» να χτίσει με τα τούβλα ένα καινούργιο σπίτι λιγότερο υγρό από τη σπηλιά...

ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ !!!

MARTIN MERIE, 2001, Αυτογνωσία μέσα από το θέατρο, Ντουντούμη, σ. 39 (ΠΟΜ ΝΤ' ΑΠΙ, Το τέρας της σπηλιάς)

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΔΕΥΤΕΡΑ	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡΤΗ	ΠΕΜΠΤΗ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
3 Π. ΗΜΕΡΑ ΑΤΟΜΩΝ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ	4	5	6	7
10 Π. ΗΜΕΡΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ	11 ΗΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΟΥ & UNICEF	12	13	14
17	18 Π. ΗΜΕΡΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ	19	20	21
24 ΠΑΡΑΜΟΝΗ	25 ΧΡΙΣΤΟΥ-ΓΕΝΝΑ !!!	26	27	28
31	1 Καλώς το 2013!	2	3	4